

ритѣ, въ който пътъ можеше отново да се впусне, ако не бѣше ангажиранъ отъ нея и отъ братята му *Стефанъ* и *Кирилъ*, които бѣха дошли въ Букурещъ при него, за да търсятъ покровителството му и братската му поддръжка.

Въ VIII-и отдѣлъ биографа е публикувалъ едно отъ писмата на Ботева до *Драсова*, което писмо, по съдържанието си и датата си, е отъ голѣмъ интересъ за бѣдѣщитѣ биографи на Ботева. Отъ документа се вижда, че Ботевъ се е стресналъ отъ оназъ-годишнитѣ си авантюри, измѣнилъ възгледитѣ си, станалъ практиченъ въ живота. Не тѣй легко промѣнява положението си „учитель“ съ положението „редакторъ“ на „Независимостъ“. Лично за насъ, този документъ има голѣмо значение, защото отдавна искахме да намѣримъ момента по дата, въ който става психическо прѣчупване въ Ботева, което прѣчупване очаквахме да се извърши въ него слѣдъ толкова лутания и напразно харчене енергия по мръснитѣ механи въ Браила и Галацъ. Това прѣчупване е станало на 26 годишната му възраст. Всѣки би казалъ: време е да се свѣсти поета, да напустне вчерашнитѣ си иллюзии и да се захване за по реалното. Грубата дѣйствителностъ му подшувнала, че пътя, по когото той е вървѣлъ до вчера, е убилъ въ него „и талантъ и чувства и идеи“.

Въ края на VIII-и отдѣлъ, биографа прѣкрасно е очерталъ всеизвѣстния (тогава) патриотъ *Пандурски*, който разносяше по Романия революционни брошури, вѣстници и портретитѣ на *Кънчева*, *Раковски* и клетвата на Хаджи-Димитровата чета. Отъ името на този оригиналъ патриотъ Ботевъ излъ всичката си жлъчь по адреса на букурешкитѣ нотабили и „Добродѣтелната Дружина“. (Чети съчинения Ботева, изд. Зах. Стояновъ, подъ заглавие „Послание отъ небето“).

IX-и отдѣлъ е единъ отъ най-богатитѣ съ документи и факти отдѣли на биографическия опитъ. Тѣзи разнообразни документи еднакво принадлежатъ къмъ историята на Букурешкия Цен. Бѣлг. Револю. Комитетъ прѣзъ 1874—75 год. и къмъ частната биография на Христия Ботевъ. Съ съобщаванieto на тѣзи факти и документи биографа е направилъ двойна заслуга; първата заслуга е направена на бѣдѣщитѣ историци, които ще има да изучаватъ българскитѣ тайни революционни комитети, а другата е за бѣдѣщитѣ биографисти на поета-революционеръ.

Въ този отдѣлъ биографа разказва за *жигие-битнето* на Ботева, като другаръ на Каравелова въ Централния Комитетъ, послѣ като неговъ върлъ противникъ, редакторъ на вѣстникъ „Знаме“ и прѣдставителъ на голитѣ и бездомни хъшлаци-емигранти прѣдъ Романското правителство. Ботевъ, слѣдъ като се отдѣли отъ *Каравелова* и се обяви противъ него, бѣше станалъ единъ видъ български консулъ въ *Букурещъ* (отъ никое правителство не акредитиранъ) за българскитѣ емигрантни-нещастници, които се скитаха „не мили, не драги“ по Букурешкитѣ улици и мръсни механи. Като съврѣменикъ на тази епоха, бѣхъ очевидецъ до извѣстна